

да се хвали, а безъ пояса едва ли би нагазила въ море. Тя сега ще разбере!

Лиза дебнешкомъ забърза. Задъ гърба на Дебелана неуспѣтно тя застана, па ѝ пояса развърза. . .

Дебелана щомъ усѣти, викна съ ужасъ въвъ очитѣ: „Помогнете, помогнете!“ Но подематъ

я вълнитѣ. Тя изгубва се за мигъ. После пакъ надава викъ: „Помощъ, помощъ!“

Кой знай какъ отъ брѣга я чуватъ чакъ. И моряци се за-

тичатъ, отъ водата я извличатъ. И сестритѣ се вестиха, съсъ разтривки я свѣстиха. Ала тя щомъ проговори, тѣ побѣгнаха нагоре. После свиха къмъ брѣга, къмто лодкитѣ сега.

— Гледай, лодка отстранена! — викна запъхтѣна Лена. — Съ нея въ тихото море ще прекараме добре!

— Ахъ, прекрасно! — рече Лиза. — Дветѣ знаемъ да гребемъ, ще се возимъ дето щемъ!

Скоро край морето стигатъ, скришомъ лодката задигатъ и

покарватъ я сами, като опитни рибари. . .

Но дъждъ почна да рѣми.

— Лено, буря ще ни свари! — рече Лиза. — Даобърнемъ, та навреме да се върнемъ!

— Карай карай, не преставай! Паднало ни е сега! Щомъ записка, ей брѣга!

И отново тѣ гребатъ, но засили се дъждътъ, грозно свеси се небето, страшно зашумѣ морето.